

ΕΤΟΣ 59οv

27 Μαρτίου 2011

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 13 (3017)

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΦΙΛΟΣ

«Οὐ γάρ ἔχομεν ἀρχιερέα μὴ δυνάμενον συμπαθῆσαι ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν»· ἡ φράση αὐτὴ τῆς σημερινῆς ἀποστολικῆς περικοπῆς δηλώνει τὴν οἰκειότητα πού αισθάνεται ὁ πιστὸς χριστιανὸς πρὸς τὸν Δεσπότη Χριστὸ ὡς πρεσβύτερο ἀδελφὸ, ὡς πατέρα. Συγκληνίζεται πραγματικά ὁ πιστὸς ἄνθρωπος ὅταν ἀναλογίζεται ὅτι ἔλαβε σάρκα ἀνθρώπινη ἐν τόπῳ καὶ χρόνῳ ὁ ἄπειρος καὶ μέγας Θεός. Παραμένοντας τέλειος Θεός ἔγινε τέλειος ἄνθρωπος ἐκτὸς τῆς ἁμαρτίας, ἔλαβε μορφή δούλου «ἵνα ἡμᾶς συμμόρφους ποιήσῃ τῆς εἰκόνος τῆς δόξης αὐτοῦ». Μᾶς χαρίστηκε οὐσιαστικά ὡς μέγας ἀρχιερέας πού διέβη τὰ ἀνθρώπινα ὥστε καὶ ἐμεῖς μὲ τὴ δική μας πεπερασμένη λογικὴ νὰ χαιρόμαστε τὸ εὐσυμπάθητο τοῦ Θεοῦ μας, τὴ δυνατότητα δηλαδή νὰ μᾶς κατανοεῖ καὶ νὰ μᾶς ἀντιλαμβάνεται, πού ἐκπηγάζει ἀπὸ αὐτὴ του τὴν ιδιότητα. Ἐκεῖνος ὡς πατογνωστὸς Θεὸς δὲν εἶχε βεβαίως ἀνάγκη νὰ γίνεῖ ἄνθρωπος γιὰ νὰ αισθανθεῖ τὰ ἀνθρώπινα· ὅμως νὰ πού ἡ ἐνανθρώπησή του στηρίζει τόσο πολὺ τὸν ἀγῶνα μας γιὰ τὴ σωτηρία καὶ σμιλεῖ μετὰ τρόπο πνευματικὰ ἀποδοτικὸ τὴν οἰκειότητα μὲ τὸ ἅγιο πρόσωπό του.

Ἡ θέωση τοῦ ἀνθρώπου

Τὸ γεγονός ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ μᾶς ἀνεβάσει ψηλά, στὸ ἐπίπεδο τῆς δικῆς του ζωῆς κατὰ χάριν, ἡ προοπτικὴ τῆς θεώσεώς μας εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κένωσης τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἀγαπητικοῦ ἀδειάσματός του ὑπὲρ τοῦ ἴσαοῦ του. «Τίς Θεὸς μέγας ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν;» ψάλλουμε σὲς μεγαλύτερες ἐορτές τῆς χριστιανοσύνης· καὶ σ' αὐτὴ του τὴ μεγαλειότητα δὲν ἀναπαύεται μόνος, ἀλλὰ ἐπιθυμεῖ ἀπὸ ἀγάπη νὰ τὴ μοιράζεται μαζί μας.

Στὸ παρελθόν οἱ ἄνθρωποι σὴν προσπάθειά τους νὰ ἀνακαλύψουν τὴν ἀλήθεια δημιούργησαν θεοὺς ψεύτικους, πηλασματικούς, εἰδῶλα τοῦ ἑαυτοῦ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ('Εβρ. δ' 14 - ε' 6)

Ἰησοῦς, ὁ μέγας Ἀρχιερεὺς

Ἀδελφοί, ἔχοντες ἀρχιερέα μέγαν διεληλυθότα τοὺς οὐρανοὺς, Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας. Οὐ γὰρ ἔχομεν ἀρχιερέα μὴ δυνάμενον συμπαθεῖσαι ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν, πεπειρασμένον δὲ κατὰ πάντα καθ' ὁμοίτητα χωρὶς ἁμαρτίας. Προσερχώμεθα οὖν μετὰ παρρησίας τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος, ἵνα λάβωμεν ἔλεον καὶ χάριν εὐρωμεν εἰς εὐκαιρον βοήθειαν. Πᾶς γὰρ ἀρχιερεὺς ἐξ ἀνθρώπων λαμβανόμενος ὑπὲρ ἀνθρώπων καθίσταται τὰ πρὸς τὸν Θεόν, ἵνα προσφέρει δῶρά τε καὶ θυσίας ὑπὲρ ἁμαρτιῶν, μετριοπαθεῖν δυνάμενος τοῖς ἀγνοοῦσι καὶ πλανωμένοις, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς περιέχεται ἀσθένειαν· καὶ διὰ ταύτην ὀφείλει, καθὼς περὶ τοῦ λαοῦ, οὕτω καὶ περὶ ἑαυτοῦ προσφέρειν ὑπὲρ ἁμαρτιῶν. Καὶ οὐχ ἑαυτῷ τις λαμβάνει τὴν τιμὴν, ἀλλὰ καλούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, καθάπερ καὶ ὁ Ἄαρων. Οὕτω καὶ ὁ Χριστὸς οὐχ ἑαυτὸν ἐδόξασε γενηθῆναι ἀρχιερέα, ἀλλ' ὁ λαλήσας πρὸς αὐτόν· Υἱὸς μου εἶ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε· καθὼς καὶ ἐν ἑτέρῳ λέγει· Σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

τους, ὥστε νά τοὺς μοιάζουν, μέ πάθη καὶ ἀδυναμίες, μέ ἀσθένεια τῆς σάρκας, μέ χίλιες δυὸ ἐπιρροές καὶ πολλή ἀνθρωπαρέσκεια. Θέλησαν οἱ ἄνθρωποι, ἀγνοώντας τὸν ἀληθινὸ Θεό, νά πλάσουν «μερικοὺς θεοὺς» σπεύδοντας νά τοὺς ἀνθρωποποιήσουν γιὰ νά τοὺς αἰσθάνονται τάχα οἰκείου. Ὅμως ἀπέτυχαν, καθὼς αὐτοὶ οἱ θεοὶ ἔπесαν σάν βαρίδια ἐπάνω τους καὶ τοὺς βύθισαν ἀκόμη περισσότερο στὴν παρακμὴ τῆς φύσεώς τους. Ὡσπου ὁ Θεὸς ἀποκαλύφθηκε καὶ κατατέμνοντας τὴν ἀνθρώπινη ἱστορία ἐπαγγέλληκε τὴ θέωση πλῆθον τοῦ ἀνθρώπου. Ὡς μέγας ἀρχιερεὺς μᾶς παρέδωσε τὸ μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας, μετέδωσε τὴ χάρη του στοὺς Ἀποστόλους, καὶ πάλη ἔρχεται «κρῖναι ζώντας καὶ νεκρούς· οὐ τῆς βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος». Συναναστράφηκε μέ ἁμαρτωλοὺς καὶ τελῶνες καὶ πόρνες καὶ κάθε περιθωριακὸ τύπο ἀνθρώπου τῆς ἐποχῆς του, καὶ τοὺς κάλεσε σέ μετάνοια. Δέν ἤλθε νά κρίνει ἀλλὰ νά σώσει τὸν κόσμον, κατὰ τὴν ἀψευδὴ δήλωσή του, καὶ αὐτὴ τὴ σωτηρία οἰκονομεῖ μέ κάθε τρόπο.

Ἡ πορεία τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὴ θέωση

Ριγμένοι λοιπὸν στό στίβο τῆς ζωῆς, στό ἄγχος τῆς καθημερινότητος καθὼς ὁ ἄνεμος φυσᾷ καὶ τὰ κύματα μᾶς κυκλώνουν πανταχόθεν, πολλῆς φορὲς αἰσθανόμεσθε ὅτι μοιλονότι συναναστρεφόμασθε πολλοὺς, οἰκείου καὶ συγγενεῖς, συνεργάτες καὶ φίλους, μέ δεδομένη τὴν καλὴν τὴν διάθεσιν, δέν μπορούν νά μᾶς καταλάβουν, νά συναισθανθοῦν τὴν ἀγωνία μας, νά βιώσουν τίς ἀναζητήσεις τῆς καρδιᾶς μας. Θέλουμε κι ἐμεῖς νά ψηλλίσουμε τὸ λόγον τοῦ παραλυ-

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, ἀφοῦ ἔχομεν ἀρχιερέα μέγαν, ὁ ὁποῖος ἔχει διέλθει τοὺς οὐρανοὺς, τὸν Ἰησοῦν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἃς κρατᾶμε στερεὰ τὴν πίστιν πού ὁμολογοῦμεν. Διότι δὲν ἔχομεν ἀρχιερέα, πού νά μὴ μπορῆ νά συμπαθήσῃ εἰς τὰς ἀδυναμίας μας, ἀλλὰ ἔχομεν ἓνα πού ἔχει δοκιμασθῆ καθ' ὅλα, σύμφωνα μέ τὴν ὁμοιότητά του μ' ἐμᾶς, χωρὶς νά ἁμαρτήσῃ. Ὡς προσερχώμεθα λοιπὸν μέ πεποίθησιν ἐνώπιον τοῦ θρόνου τῆς χάριτος, διὰ νά λάβωμεν ἔλεος καὶ νά βροῦμε χάριν ὅταν θά ἔχωμεν ἀνάγκην διὰ βοήθειαν. Διότι κάθε ἀρχιερεὺς λαμβάνεται ἀπὸ ἀνθρώπους καὶ ἐγκαθίσταται ἀρχιερεὺς χάριν τῶν ἀνθρώπων, διὰ νά ὑπηρετῇ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, διὰ νά προσφέρῃ δῶρα καὶ θυσίας διὰ τὰς ἁμαρτίας. Μπορεῖ νά εἶναι ὑπομονητικὸς πρὸς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι βρίσκονται εἰς ἄγνοιαν καὶ πλάνην, διότι καὶ αὐτὸς περιβάλλεται ἀπὸ ἀδυναμίαν, λόγῳ τῆς ὁποίας εἶναι ὑποχρεωμένος νά προσφέρῃ θυσίας περὶ ἁμαρτιῶν καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν του ὅπως κάνει διὰ τὸν λαόν. Καὶ κανεὶς δὲν παίρνει μόνος του τὴν τιμὴν αὐτὴν, ἀλλὰ μόνον ὅταν καλῆται ἀπὸ τὸν Θεόν, καθὼς ἀκριβῶς καὶ ὁ Ἄαρὼν. Ἔτσι καὶ ὁ Χριστὸς, δὲν ἐπῆρε μόνος διὰ τὸν ἑαυτὸν του τὴν δόξαν νά γίνῃ ἀρχιερεὺς, ἀλλ' ἔγινε ἀρχιερεὺς ἀπὸ ἐκεῖνον πού τοῦ εἶπε, Υἱὸς μου εἶσαι σύ, ἐγὼ σήμερα σέ ἐγέννησα, ὅπως καὶ εἰς ἄλλο μέρος λέγει, Σὺ εἶσαι αἰώνιος ἱερεὺς κατὰ τὴν τάξιν τοῦ Μελχισεδέκ.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέηλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀθιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

τικοῦ τῆς Ἱερουσαλήμ «ἄνθρωπον οὐκ ἔχω» διαλαλῶντας αὐτὴ τὴν ἀλήθεια. Καὶ ὄντως, μπορεῖ νά μὴν ἔχομε ἀνθρώπο, ἔχομε ὅμως τὸν φιλόανθρωπο Θεάνθρωπο Δεσπότη Χριστό, «δυνάμενον συμπαθεῖσαι ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν» νά μᾶς καλεῖ λέγοντας· «δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι καγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς».

Ὡς σπεύσουμε λοιπὸν λίγο ἐγγύτερα πρὸς ἐκεῖνον, ἃς λάβουμε τὴ χάρη τῶν ἱερῶν μυστηρίων πού ὡς φάρμακα ἀθανασίας μᾶς ἔχουν παραδοθεῖ καὶ ἃς ἐργαστοῦμε πορευόμενοι πρὸς τὸ Πάσχα καὶ λαμβάνοντας δύναμιν ἀπὸ τὴ σημερινή προσκύνηση τοῦ τιμίου Σταυροῦ, τὴν ἐργασία τῆς συγνώμης, τῆς συνάντησης μέ τὸν ἀδελφόν, πού εἶναι μικρὸ Πάσχα γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν. Ὅταν φέρουμε κατὰ νοῦ τίς προσπάθειες πού κάναμε γιὰ τὴν ἀποκατάσταση τῶν σχέσεών μας μέ τοὺς συνανθρώπους μας, τὰ πόσα ἀνεχθήκαμε, τὸ πόσο μικροὶ γίναμε, ἃς τὰ θέσουμε κατ' ἀναλογίαν μέ τὴ συγκατάβαση τοῦ Θεοῦ νά γίνῃ ἀνθρώπος γιὰ τὴ σωτηρία μας. Τότε σίγουρα θά συνειδητοποιήσουμε ὅτι πολλὰ περιθώρια ὑπάρχουν ἀκόμη στὴν προσπάθεια νά ἀνακαλύψουμε τὸ πρόσωπο τοῦ ἀδελφοῦ, ἀνακαλύπτοντας οὐσιαστικά τὸ πρόσωπο τοῦ ἴδιου τοῦ Θεοῦ. Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Α. Α.

27 Μαρτίου 2011: ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ)
Ματρώνης τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ (γ' - δ' αἰ.), Φιλίτου καὶ Λυδίας μαρτύρων,
Παύλου ἐπισκόπου Κορίνθου († 950).
Ἦχος: γ' - Ἐωθινόν: ΙΑ' - Ἀπόστολος: Ἐβρ. δ' 14-ε' 6 - Εὐαγγέλιον: Μάρκ. ν' 34-θ' 1.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 3 Ἀπριλίου, Δ' Νηστειῶν.
Ἀπόστολος: Ἐβρ. ζ' 13-20 - Εὐαγγέλιον: Μάρκ. θ' 17-31.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

ΠΡΟΣΕΥΧΗΤΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ

ἐπιμέλεια Πρωτοπρ. Ἡλία Μαρκαντώνη καὶ Εὐαγγ. Γ. Καρακοβούνη,
(σχήμα 12X17 ἑκατ., σσ. 368)

Μέ σκοπὸ νά προσφέρει στοὺς πιστοὺς «τόν πιό ἀσφαλὴ ὁδηγὸ στὴ λειτουργικὴ καὶ τὴν ἰδιωτικὴ προσευχὴ τῶν χριστιανῶν στὶς καθημερινές πρὸς τὸν Κύριο ἐντεύξεις τους», ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία ἐξέδωσε τὸ «Προσευχητάριον» αὐτό. Τὸ περιεχόμενό του ἀπαρτίζεται ἀπὸ 4 μέρη: Τὸ «Ἀνθολόγιον προσευχῶν», τίς «Ἱερές Ἀκολουθίες», τοὺς «Παρακλητικoὺς καὶ Ἱκετηρίους Κανόνες» καὶ τὸ «Πληροφοριακὸ παράρτημα» (μηνολόγιον, πασχάλια, νηστεῖες). Σὲ δίχρωμῃ ἐκτύπωση, μὲ χρυσοῦσθε βιβλιοδεσία.

Στὸ νέο Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Παρακολουθεῖτε καθημερινά: 1) «Γνωριμία μὲ τὴν Ὁρθόδοξη πίστη», στίς 15:00

2) «Τὴ μουσικὴ τῶν ἀγγέλων» (Βυζαντινὴ μουσικὴ) στίς 16:00

3) «Τὴν ἱστορία μας» στίς 21:30

4) «Ἡ ταυτότητα τῆς Ἐκκλησίας» στίς 11:00 καὶ

5) «Τὸ τραπέζι τῆς Κυριακῆς» (κάθε Κυριακὴ) στίς 12:00.

Περισσότερα: www.ecclesia.gr

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στὴν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ θά ὁμιλεῖ. 2) Κάθε Παρασκευὴ καὶ ὥρα 5.30 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στὸν Ἱ. Προσκυνηματικὸ Ναὸ Ἁγίας Βαρβάρας στὸν ὁμώνυμο Λῆμο Ἀττικῆς. Προηγείται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καὶ ὁμιλεῖ ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίτιση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμον μὲσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr